

obžalovanému, že tu nedělá nic jiného, než na čem se obec usnesla. Onen názor nalézacího soudu o rozsahu veřejného úřadu orgánů místních obcí jest tedy jediným důvodem toho, že napadený rozsudek uvažoval o souzených skutcích s hlediska jiných zákonných ustanovení, než kterých se dovolával a dovolává obžalobce, a činí, jelikož jest ve své povšechnosti nesprávným, rozsudek zmatečným podle §u 281 čís. 10 tr. ř. Pro doličený zmatek bylo rozsudek v celém rozsahu zrušiti. Ve věci samé nebylo lze rozhodnouti. Neboť dosavadní skutková zjištění rozsudku nejsou takového rázu, by mohla býti podkladem výroku o zločinu podle §u 81 a přestupku §u 312 tr. zák. Obzvláště nejsou zjištěny skutečnosti, jichž jest třeba pro závěr, zda M. objektivně vykonával svou přítomností na místě činu úřad náměstka obecního starosty, zda tedy v souzeném případě vystupoval jako veřejná osoba úřední, obstarávající veřejnou záležitost ve smyslu shora vyloženém, či snad jen jako osoba přezvědná; není ani zjištěn, ani popřen zlý úmysl v §u 81 tr. zák. předpokládaný, a není zejména ani zjištěno ani vyloučeno vědomí obžalovaného, že M. byl v době souzených skutků u výkonu onoho úřadu. Bylo proto věc vrátiti nalézacímu soudu k opětnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 2855.

V povolání ke cvičení ve zbrani jest spatřovati neodvratnou překážku ve smyslu §u 427 tr. ř.; okolnost, že obžalovaný mohl včas zažádati za odročení hlavního přelíčení, nemá s hlediska posl. odstavce §u 427 tr. ř. významu.

(Rozh. ze dne 2. srpna 1927, Zm II 220/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání odporu obžalovaných proti rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze 4. dubna 1927, jímž uznáni byli vinnými zločinem zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák. a krajskému soudu nařídil, by ve věci dále postupoval podle posl. odst. §u 427 tr. ř.

Důvody:

Proti rozsudku v jich nepřítomnosti vynesnému podali obžalovaní Emil a Marie G-ovi odpor, v němž dovolává se onen jako neodvratné překážky, pro niž nemohl se ke hlavnímu přelíčení na 4. dubna 1927 položenému dostaviti, okolnosti, že byl právě na týž den povolán ke cvičení ve zbrani na 21 dní do Turnova, kdežto Marie G-ová dovolává se nemoci, pro niž byla od 2. do 8. dubna 1927 upoutána na lůžko a musila se léčiti. Pravdivost udání Emila G-a osvědčena jest přípisem okresního doplňovacího velitelství v Hradci Králové a přiloženou mu doručenkou, pravdivost udání Marie G-ové lékařským vysvědčením MUDra Antonína P-a a jeho svědeckou výpovědí, podle níž jmenovaná cestu do Jihlavy ke dni 4. dubna 1927 bez újmy na svém zdraví nemohla podniknouti. Že jest nemoc takového stupně, jak dotvrzena jest Dr. P-em, neodvratnou překážkou ve smyslu §u 427 tr. ř., vyplývá zřejmě z předpisu §u 226

tr. ř. Než i v současném povolání ke cvičení ve zbrani sluší spatřovati překážku stejného rázu vzhledem k těžkým trestním následkům, jimiž branný zákon (§ 47) neuposlechnutí povolávacího rozkazu k nastoupení cvičení ve zbrani ohrožuje. Okolnost, že snad obžalovaní mohli včas požádati za odročení hlavního přelíčení (dotyčná jich žádost, datovaná 2. dubna 1927, odeslána byla poštou jich zástupcem teprve 6. dubna) nemá s hlediska posl. odst. Šu 427 tr. ř. významu. Bylo proto jich odůvodněnému odporu vyhověti způsobem shora naznačeným.

Čís. 2856.

Pro skutkovou podstatu zločinu podvodu (§ 197 tr. zák.) není třeba zvláštní slovy projevené lstivosti, stačí oklamání důvěry v životě obvyklé, jež se může státi i zamlčením skutečností, jímž byly u poškozeného vyvolány mylné představy, zavdávající pak příčiny k takovému jednání, jímž mohl někdo trpěti škodu na svém majetku.

Spadá sem, uzavřel-li kdo služební smlouvu s pojišťovnou, zamlčev, že jest vázán ještě smluvně pracovati pro jiný ústav stejného druhu; jde-li o akvizitéra na provisi, předpokládá se úmysl pro ony ústavy vůbec nepracovati, nebo pracovati měrou tak nepatrnou, že by poskytnuté zálohy nebyly kryty provisemi, by bylo lze mluvíti o jednání úmyslném, nesoucím se k poškozování ústavů v příčině oněch záloh.

(Rozh. ze dne 3. srpna 1927, Zm I 457/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmatečnì stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Plzni ze dne 23. května 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu ve smyslu §§ 197, 200, 203 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný a věc vrátil do první stolice, by ji znova projednala a rozhodla.

Důvody:

Zmatečnì stížnosti nelze ovšem přisvědčiti, pokud nepokládá činnost obžalovaného za způsobitou, by naplnila pojem lstivého jednání. Nalézací soud stojí na správném, i judikaturou schváleném právním stanovisku, že netřeba zvláštní, nanejvýš i slovy projevené lstivosti, že stačí i oklamání důvěry v životě obvyklé, jež se může státi i toliko zamlčením jistých skutečností, jímž u poškozené osoby vyvolány byly mylné představy, zavdávající příčinu k takovému jejímu jednání, jímž mohl někdo trpěti škodu na svém majetku. S tohoto hlediska odpovídá pojmu lstivosti počínání si obžalovaného, pokud, uzavřev s pojišťovnou »P.« dne 15. května 1926 a dne 25. května 1926 se »S-skou pojišťovnou« smlouvu služební, zamlčel, že jest ještě smluvně vázán pracovati pro jiný ústav stejného druhu, věda, že by nároku na zaměstnání jakož i obzvláště na vyplácení záloh nedosáhl, kdyby tento pravý stav činitelům oněch pojišťoven byl sdělil. Právě v tomto případě mohl stěžovatel podle zvyklostí obchodního života počítati s tím, že činitelé pojišťoven, do jichž